

CALEA MÂNTUIIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

S-a născut astăzi Mântuitorul, Care este Hristos Domnul!

EDITORIAL

Mesajul sărbătorii Nașterii Domnului

Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos este pentru cei credincioși o **sărbătoare a bucuriei**. Ne-am obișnuit să ne pregătim casele și inimile pentru a trăi una dintre cele mai frumoase sărbători, aceea a venirii în lume a Domnului nostru Iisus Hristos. De unde bucuria aceasta? Bucuria este vestită de îngeri: „Și iată, îngerul Domnului a stat lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor și ei s-au înfricoșat cu frică mare. Și îngerul Domnului le-a zis: Nu vă temeți. Că, iată, *vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul*; că-n cetatea lui David vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul” (Luca 2, 10-11). Aceasta este logica sărbătorii pe care o exprimăm prin colind. De aceea mergem să colindăm, pentru a vesti această veste minunată a Nașterii Domnului, adică a unui Mântuitor.

Mai simțim noi bucuria aceasta a Nașterii Domnului? Din păcate astăzi am pierdut sensul acestei bucurii. Ne bucurăm doar pentru darurile primite, deși Crăciunul este și o sărbătoare a darului, a dăruirii. Astăzi nici măcar nu se mai vorbește despre Iisus Hristos, ci doar despre Moș Crăciun, despre spiridușii și renii moșului, despre bradul de Crăciun, despre cadouri și masa de Crăciun și am uitat motivul bucuriei: Nașterea Mântuitorului Hristos, începutul dezrobirii noastre din robia păcatului, a diavolului și a morții, vestirea zorilor libertății noastre. „Vi s-a născut azi un Mântuitor, Care este Hristos Domnul”.

Nașterea Mântuitorului este o **sărbătoare a unității**, ea ne arată că nu suntem niciodată singuri. Crăciunul înseamnă mai mult decât brazi împodobiiți, lumânări aprinse și miros de cozonaci. Este spiritul dulce al prieteniei, suflul cald al mamei, al părinților, al celor dragi care ne luminează sufletul. Este sărbătoarea familiei reunite, poate mai mult decât la oricare altă sărbătoare creștină.

În jurul peșterii din Betleem s-a adunat întreaga creație a lui Dumnezeu, după cum se exprimă una din cântările sărbătorii, condacul: „Fecioara

astăzi pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peștera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii măresc, și magii cu steaua călătoresc. Că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci”, sau o altă cântare: „Ce vom aduce Ție, Hristoase, că Te-ai arătat pe pământ ca un om pentru noi? Fiecare din fapăturile cele zidite de Tine, mulțumire aduce Ție: îngerii cântarea, cerurile steaua, magii darurile, păstorii minunea, pământul peștera, pustiul ieslea, iar noi pe Maica Fecioară. Cel ce ești mai înainte de veci, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.”

De aceea, personajele prezente în jurul peșterii au fost: îngerii din ceruri, oameni atât de diferiți: magii de la Răsărit, păstorii din Betleem, Dreptul Iosif, Maica Domnului, dar și fapăturile necuvântătoare, vitele din staul, lumea vegetală prin fânul și paietele din iesle sau cea minerală: peștera, steaua. Se poate spune că toate categoriile de făpturi ale lui Dumnezeu, toate regnurile și-au dat întâlnire, acum două mii de ani, în jurul peșterii din Betleem.

Nașterea Mântuitorului este o **sărbătoare a dăruirii, a bunătații exprimate prin dar**. Îngerii le-au dat oamenilor vestea cea bună, le-au dăruit colindul și obiceiul de a colinda, păstorii au făcut Pruncului daruri, magii de la Răsărit au oferit aur, smirnă și tămâie. Care este semnificația darurilor? În omiliile sale la Evanghelia după Matei, Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune că „magii nu numai că I s-au închinat (lui Hristos), ci, deschizând vistierile lor, I-au adus daruri; și daruri nu ca unui om, ci ca unui Dumnezeu. Că tămâia și smirna sunt simboluri ale lui Dumnezeu. [...] i-au adus daruri lipsite de toată greutatea legii iudaice; că nu i-au jertfit oi și vitei, ci daruri care erau aproape de filosofia Bisericii noastre, adică: credință, ascultare și dragoste.” Într-o cuvântare la Nașterea Domnului, PF. Părinte Patriarh Daniel, ne arată semnificația duhovnicească a darurilor

Continuare în pagina 3

Pr. Caius CUȚĂRU

„Leagănul vieții noi”*

Iubitului cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini, binecuvântare, bucurie și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos

Cinstiți credincioși și credincioase, Freământul sărbătoresc al naturii în plină iarnă și în pragul Crăciunului, simțit cu înfiorare proprie de fiecare suflare, aduce și retrăirea unei tradiții vechi marcată atât de solstițiul iernii, cât și de încântătoare datini sau obiceiuri laice și religioase, vestind mereu plinătatea vieții. Sunetele clopotelor însoțind imnele bisericesti, nu mai puțin ecourile din depărtări ale colindelor și cântecelor de stea, îndeamnă pe fiecare credincios a-și ridica ochii de la căile obișnuite ale traiului spre cer, așteptând în credință, nădejde și dragoste arătarea iubirii lui Dumnezeu față de oameni și sălășluirea ei pe pământ prin întruparea Mântuitorului. În acest cadru desigur că, oamenii înșiși primesc îndemnul lăuntric, după cuvântul psalmistului „Mântuire a trimis Domnul poporului Său.”[1] Icoana praznicului însăși ne ajută să vedem și cele nevăzute, pe care le redau istorisirile biblice, în care adesea se împletesc și ale Tradiției sfinte, consemnate de Sfinții Părinți ai Bisericii. Poate că și colindătorii cunoscuți sau necunoscuți își dau obolul la înțelegerea evenimentului prin icoana sa, luând și pe cei colindați participanți la drumul anevoios, dar răsplătit cu mulțumirea sufletească de a ajunge la ieslea minunată în care a fost așezat „Cel fără de născuț”, cum zice versul cunoscut.[2] Odată cu colindătorii, primirea icoanei Nașterii Domnului

la casele celor credincioși, pe locuri, înlesnește privitorilor privescătoarea feerică ce înfrățește cele pământeste cu cele cerești, spre nemărginită bucurie și înălțare sufletească. Și tuturilor celor care privesc icoana sau steaua colindătorilor li se dezvăluie locul pe care îl pot avea în jurul ieslei Pruncului nevinovat, lângă care se regăsesc mereu străbătând nenumăratele cărări ale vieții și care duc spre veșnicie. Steaua și cele cerești călăuzitoare prin universul văzut și nevăzut, magii, însoțitorii și păstorii, știutorii și neștiutorii grăbiți pe drum spre peștera cu staulul în care necuvântătoarele în așteptarea hranei par a înțelege faptul neobișnuit ce se înscrie într-o altă durată a timpului, Pruncul dumnezeiesc, străjuit de Maica Sfântă și de dreptul ocrotitor, câteodată iconografic cuprinzând și pe moașele nelipsite cu grija lor și înscrierea cântului îngeresc „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire,”[3] sunt edificatoare. Prin toate aceste mărturii pentru văz și auz pătrundem mai cu folos înțelesul adânc al tainei coborârii Fiului lui Dumnezeu de la tronul slavei la smerenia ieslei Betleemului. Dacă în alte dăți ne-am oprit de Praznic asupra amănuntelor icoanei dinaintea ochilor noștri, încercăm acum a îndrepta cugetul spre acest rost al ieslei la care mereu se face trimitere în citirile, imnele, colindele și cântecele de Crăciun, precum și în alte creații culturale.

Iubiți frați și surori în Hristos Domnul,

Potrivit relatărilor Sfintei Evanghelii a Nașterii Domnului staulul cu

Continuare în pagina 2

† TIMOTEI

ARHIEPISCOP al ARADULUI

*Pastorală la Nașterea Domnului 2019

Din sumar

► Membrii Asociației „Calea Mântuirii” despre experiențele personale legate de praznicul Nașterii Domnului
pagina 4, Pr. Ioan Tulcan

► Știri
pagina 4

„Leagănul vieții noi”

Urmare din pagina 1

ieslea erau la adăpostul peșterii din Betleem, refugiul turmelor și cirezilor păzite de păstorii din vecinătăți. Întrucât gândurile credincioșilor în aceste zile se îndreaptă spre locurile sfinte, e de cuvânt a cerceta îndeaproape rostul pe care l-au îndeplinit la „plinirea vremii”, adică atunci când Fiul lui Dumnezeu a venit în lume. Ieslea, fiind locul de hrănire a animalelor domestice, iar în virtutea responsabilității omului față de lumea înconjurătoare și pentru celelalte viețuitoare, devine simbol al legăturii între toate cele ce viază. E semnul umilinței, sub care S-a coborât Fiul lui Dumnezeu la starea omenească și corespunde simplității păstorilor cărora li s-a arătat mai întâi, reprezentând și un îndemn pentru cei ce-L caută pe Domnul să se apropie de El cu inima smerită și înfrântă; ea amintind și de sărăcia în care S-a născut Pruncul Sfânt pentru a îmbogăți pe toți cu darurile cerești.[4] În vechime era obiceiul de Crăciun ca fiecare casă să aibă o iesle lucrată de capul familiei, sau în lipsa ei să aștearnă fân pe toată durata sărbătorii, ca amintire a celei de la Betleem.[5] E de menționat faptul că în zilele noastre ieslea Vifleemului este suplinită cu pomul de Crăciun în biserici, în case și oriunde este potrivit, gătit în mod strălucit pe măsura primei cinstiri în conștiința creștină.[6] Așezarea în ea a Mântuitorului lumii ca Prunc adorat de îngeri și oameni și de tot ceea ce reprezintă cerul și pământul o înobilează ca pe un început al întregii vieți jertfelnice a Celui primit de ea. Așa au văzut-o și Sfinții Părinți ai Bisericii în tâlmăcirile la Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Astfel, Sfântul Ioan Gură de Aur, referindu-se la închinarea magilor de la răsărit scrie: „ceea ce i-a făcut să plece din țara lor și să facă un drum atât de lung, anume: steaua și lumina pusă de Dumnezeu în sufletul lor; ele i-au călăuzit treptat spre o cunoaștere mai desăvârșită a lucrurilor. De n-ar fi fost asta, nici nu l-ar fi arătat Pruncului o cinstire atât de mare, când toate cele din jurul Lui erau sărăcicioase. Nimic din cele văzute de ei nu era strălucit și mare, ci o iesle, o colibă și o Mamă săracă, pentru ca să vezi descoperită filosofia magilor, ca să cunoști că n-au venit la El ca la simplul om, ci ca la Dumnezeu și binefăcător. De aceea nu i-a smintit nimic din cele văzute, ci l-au închinat și l-au adus daruri, lipsite de toată greutatea legii vechi; că nu l-au jertfit ei și viței, ci daruri care erau aproape de filosofia Bisericii noastre, adică: credință,

ascultare și dragoste.”[7] Sfântul Chiril al Alexandriei, cu privire la textul „Ea (Fecioara Maria) L-a culcat în iesle” arată că „Hristos a fost așezat în iesle în felul unei hrane și a unei mâncări, pentru ca noi să ne schimbăm viața noastră și să ne întoarcem la conștiința și la înțelegerea omului. Și noi venind la masa noastră, la iesle, nu mai aflăm iarbă, ci pâinea cea din ceruri, Trupul dător de viață.”[8] Și alte referințe la termenul de iesle arată sensul acesteia în curgerea vieții. Așa de pildă, cu privire la repausul sărbătoresc, Înșuși Mântuitorul subliniind protejerea a tot ceea ce viază spune: „Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape?”[9] Imnografia praznicului la fel este grăitoare în cele arătate, ca de pildă: „Ce vom aduce Ție, Hristoase? Că Te-ai arătat pe pământ ca un om, pentru noi. Fiecare din făpturile zidite de Tine mulțumire aduc Ție: îngerii cântarea, cerurile steaua, magii darurile, păstorii minunea, pământul peștera, pustiul ieslea, iar noi pe Maica Fecioară...”[10] sau „Venit-a întrupându-Se Hristos Dumnezeul nostru, pe Care Tatăl din pânțele mai înainte de luceafăr L-a născut; și Cel ce ține frânele preacuratelor puteri în ieslea vitelor este culcat; cu scutece este înfășat, dar dezleagă legăturile cele cu multe împletituri ale păcatelor.”[11] E cunoscută practica de totdeauna ca noii născuți să fie așezați în leagăn, dar nu toți au parte de el din diferite pricini. Pentru Mântuitorul acesta e ieslea cu simbolul ei deja intuit, și anume că este elementul de protecție care rămâne în suflet ca o amintire a originilor ce se traduce în nostalgia ascunse ale întoarcerii la sânul matern, iar leagănarea asociată cu fericirea sentimentului de securitate lipsit de griji, legându-se și de călătorie, pentru care lucru are adesea forma unei bărci ce alunecă pe ape, dând senzația siguranței celui ce pornește pe calea lumii.[12] De reamintit aici că și corabia este simbolul Bisericii; iar un imn al Sfintei Fecioare de la Praznicul Întâmpinării Domnului e intitulat „Legănușul”.[13] Nu este de întrelăsat nici aportul colindelor și literaturii în contextul dat, ca de pildă versurile: „Lângă ieslea minunată ne-adunăm, / Lin colindul Sfintei Nașteri colindăm / ... Cântă cerul și pământul, Sus și jos, / Slavă, cinst și-nchinare lui Hristos / ... Numai Maica simte semnul profețit / Umbra Crucii peste Fiul adormit;”[14] sau alta: „Tot în iesle, Doamne, vii smerit și iară / Ca demult, și astăzi, toți Te lasă-afară / Celor ce Te-așteaptă

când Te naști pe lume / Dăruie-le pacea Dulcelui Tău Nume”; precum și acestea: „Dar la turmă cine sta? / Sta chiar Maica Precista / Lângă ea un leagănel / Cu un Copilaș în el / Copilașul când plângea / Maica Sfântă-L legăna,”[15] de asemenea stihuirea poetului: „Cum S-a născut Hristos în frig / În ieslea cea săracă / Cum boul peste El sufla / Căldură ca să-I facă.”[16] Nuanța tristeții finalului unor creații se motivează cu previziunea Jertfei ulterioare a Pruncului Sfânt, când scutecele sunt schimbate în giulgiuri. Legătura dintre iesle și leagăn este evidentă.

Dreptmăritori creștini și creștine,

Ne aflăm în toiul unor sărbători ce pun în lumină la răscrucea vremii sau înnoirea anului pentru fiecare tot ceea ce trebuie să intervină în viață pentru care să se dovedească pregătirea cuvenită, de a răspunde vocii lui Dumnezeu. Ori aceasta desigur numai spre bine. Chiar dacă purtarea cerută creștinului nu s-a arătat întocmai în vremea ce se încheie, calea îndreptării se află doar în urmarea lui Hristos Domnul de la naștere până la moarte, de la leagăn până la mormânt. Se înțelege că drumul vieții pământești se cade a fi întrețesut sau întreținut și cu toate cele ce aparțin vieții sufletești, simțămintele, gândurile, năzuințele, împlinirile, căderile și biruințele, moștenirile și lăsamintele din vreme și pentru totdeauna. Ceea ce aparține trecutului se cere cercetat, iar după cugetul fiecăruia îndreptat, înnoit și îmbunătățit. Cu nostalgia caracteristică se retrăiește timpul copilăriei și aceasta încă din fașă, tocmai din pricina stăpânirii ființei omenești de către țelul vieții sufletești. Și desigur întâmplările vieții aduc în conștiință ceea ce este de împlinit pe mai departe. Momentele sărbătorești sunt de recreere și hotărâre pentru trăirea viitoare. Anul ce se încheie rămâne în continuarea celui care l-a precedat, adică al Centenarului Marii Uniri de la 1 decembrie 1918. Întregul popor cu entuziasmul firesc, în preajma Crăciunului, a sărbătorit cele trei decenii de la Revoluția română care a înnoit viața patriei. Pe plan bisericesc el a fost socotit *omagial al satului românesc și comemorativ al Patriarhilor Nicodim Munteanu și Iustin Moisescu și al traducătorilor de cărți bisericești*. Eparhia Aradului adaugă la acestea și deceniul ridicării la rangul de arhiepiscopie. Retrospectivele istorice prilejuite nu numai în general, ci și în parte, pentru fiecare instituție și unitate a țării atestă odată mai mult contribuția limbii române și Ortodoxiei

românești la unitatea națională și cultura poporului. Cu privire la sat este evidențiat cu precădere faptul că temelia cultivării pământului moștenit este și cea a înobilării întregii ființe omenești; realitatea fiind dovedită de munca propășitoare a instituțiilor fundamentale ale statului, Biserica, școala, armata, justiția, ca de altfel toate celelalte. Sfânta icoană la care s-a făcut referință lasă să se întrevadă plinătatea vieții, cu partea de cer și pământ, de îndeletniciri și trai, răsadirile feluritelor culturi, nu doar în înțelesul de agricole, ci și de afirmare a înzestrărilor ancestrale, înmănunchind însușirile crescute dintr-un leagăn comun. Credința creștină le-a sacralizat pe toate, lucrătorii îmbogățiți de daruri neprețuite confirmând constant adevărul proverbului că „omul sfințește locul”. Cu această convingere implorând harul divin pentru întreaga lucrare ce se cere săvârșită și pe mai departe, ne urăm unii altora toate cele bune dorite de sărbători și pentru zilele ce urmează, spre mulțumirea tuturor și slava lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

NOTE:

[1] Psalm 110, 9;

[2] O, ce veste minunată;

[3] Luca 2, 7-14 și cf. Erminia picturii bizantine, Timișoara, 1979, p. 135;

[4] Pr. V. Aga, Dicționar enciclopedic, Timișoara, 1935, p. 140;

[5] Idem;

[6] Cf. Idem;

[7] Scrieri, partea a treia, Omilii la Matei, în col. PSB, 23, trad. Pr. D. Fecioru, București, 1994, p. 101;

[8] Comentariu la Sf. Evanghelie de la Luca, trad. Diac. Gh. Băbuț, Oradea, 1998, p. 16; cf. Luca 2, 7;

[9] Luca 13, 15;

[10] Vecernia din 25 decembrie, stihira a 3-a;

[11] Canonul întâi al praznicului, cânt. a 6-a, stih. 2;

[12] J. Chevalier, A. Gheerbrant, Dicționar de simboluri, București, 2009, p. 511;

[13] Cf. V. Aga, o.c., p. 75 și <https://www.crestinortodox.ro/immul-intampinarii-domnului-nu-pricep-curata>;

[14] Lângă ieslea minunată, Sibiu, 1994, pp. 8-9;

[15] Tot în iesle, Doamne; Sus la poarta Raiului, în Idem, pp. 38 și 44; vezi Utrenia Sfințelor Paști, Icosul;

[16] George Coșbuc, În seara de Crăciun, în ”Colindăm Doamne, colind”, Arad, 2007, p. 16;

Ce vom aduce Ție, Hristoase? Că Te-ai arătat pe pământ ca un om pentru noi; că fiecare din făpturile cele făcute de Tine, mulțumire aduce Ție. Îngerii lauda, cerurile steaua, magii daruri, păstorii minunea, pământul peștera, pustiul ieslea; iar noi pe Maica Fecioara. Dumnezeule, Cela ce ești mai-nainte de veci, miluiește-ne pe noi.

(Slujba Vecerniei Nașterii Domnului, Stihira IV glas 2 de la Doamne strigat-am...)

Astăzi naște Fecioara pe Făcătorul a toate, peștera aduce Edenul, și steaua arată pe Hristos soarele celor din întuneric, cu daruri magii s-au închinat, fiind luminați prin credință; și păstorii au văzut minunea, îngerii cântând, și zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu !

(Slujba Vecerniei Nașterii Domnului, Stihovăna Stihira glas 3)

Mare și preaslăvită minune s-a săvârșit astăzi; Fecioara naște și pânțele nu i se strică; Cuvântul Se întrupează, și de Tatăl nu Se desparte; îngerii cu păstorii slavoslovesc, și noi împreună cu dânșii strigăm : Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace.

(Slujba Vecerniei Nașterii Domnului, Stihovăna glas 2)

Veniți să vedem credincioșii unde S-a născut Hristos; să urmărim drept aceea, unde merge steaua cu magii împărați de la răsărit; îngerii cântă neîncetat acolo; păstorii fluieră cântare vrednică : Slavă întru cei de sus zicând, Celui ce S-a născut astăzi în peșteră, din Fecioara și de Dumnezeu Născătoarea, în Vifleemul Iudeei.

(Slujba Utreniei Nașterii Domnului, Sedealna I glas 4)

Tradiționalul concert de colinde al corurilor Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad

trului Eparhial, conducerea Universității „Aurel Vlaicu”, în frunte cu doamna Rector Prof. Univ. Dr. Ramona Lile, reprezentanți ai Universității „Vasile Goldiș”, reprezentanți ai autorităților centrale și locale, conducerea Facultății de Teologie, cadre universitare, studenți și un numeros public.

Repertoriul concertului a cuprins colinde tradiționale și colinde prelucrate de Conf. Univ. Dr. Mircea Buta. Adăugăm și numele câtorva compozitori consacrați: Filaret Barbu, Gheorghe Danga, Dumitru Georgescu-Kiriatic, Gheorghe Cucu, Traian Costea, Gheorghe Budiș, dar și compozitori locali, cum ar fi Pr. Ioan Șerb și Doru Șerban.

În cadrul prezentării concertului, părintele prezentator a adus în atenția publicului valorile satului tradițional românesc, valori bazate pe credința în Dumnezeu, cultivarea limbii și tradiției românești și familia tradițională. Colindul se evidențiază ca o creație specifică spațiului românesc prin care țaranul român și-a exprimat credința sa și cele mai nobile sentimente.

În încheierea concertului cele două

coruri reunite sub bagheta părintelui Arhid. Lect. Univ. Dr. Tiberiu Ardelean, au interpretat bine-cunoscutele colinde: *Pogorât-a Domnul Sfânt O, ce veste minunată!*, și *Sus boieri nu mai dormiți*, acompaniate de cvartetul de coarde „Debussy”, al Colegiului de Arte „Sabin Drăgoi” din Arad, instruit de prof. Dan Boar.

Atmosfera a fost cu totul deosebită menită să pregătească sufletele participanților pentru marele praznic al Nașterii Domnului, concertul fiind darul discret pe care Facultatea de Teologie din Arad îl oferă comunității arădene, precum și o mărturie a prezenței Bisericii în societate.

Protos. Nicolae M. TANG

Mesajul sărbătorii Nașterii Domnului

Urmare din pagina 1

magilor: „aurul înseamnă că Pruncul va fi un Împărat și împărăția Lui nu va avea sfârșit. Împărăția Lui fără de sfârșit este acum în lumea aceasta, Biserica lui Hristos. Tămâia preînchipuie lucrarea Lui de Mare Preot, de Arhieru Veșnic Care nu aduce jertfe de animale la templu, ci Se aduce pe Sine Însuși Jertfă lui Dumnezeu ca să arate iubirea Sa mai tare decât moartea, căci Cel Răstignit va fi și Cel Înviat din morți. Iubirea Lui față de Dumnezeu și față de semeni este mai tare decât moartea. Smirna ne arată că El va trece prin moarte și ne va aduce la Înviere. Smirna era folosită la înmormântare pentru a opri descompunerea trupului, împreună cu alte mirodenii. Deci este dorința omului de viață veșnică, de a birui moartea și în Hristos Care trece prin moarte și ajunge la Înviere se biruiesc și păcatul, și moartea, care este consecința păcatului”.

Toată luna decembrie este o lună a darurilor, care începe cu Moș Nicolae, chip al darului și al bunății și el, dacă-i citim viața, și continuă cu Moș Crăciun,

chip al lui Dumnezeu care a făcut omeni-rii cel mai mare dar, pe Însuși Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos.

Nașterea Mântuitorului este o **sărbătoare a păcii**. „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14). Acesta este primul colind cântat de îngeri. Acest cuvânt-salut îl vom auzi de acum încolo. De multe ori Hristos îi va întâmpina pe ucenici cu cuvintele „Pace vouă”. La fel face și după Înviere, iar în predica de pe Muntele Fericirilor, într-una din fericiri spune: „Fericitiți sunt făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Matei 5, 9). „Pacea Mea o las vouă, pacea Mea o dau vouă. Nu cu o dă lumea vi-o dau eu...” (Cuvântarea de despărțire de la Cine cea de Taină).

Nașterea Domnului este un **semn al maximei Sale smerenii**. Cine este Iisus Hristos? Fiul lui Dumnezeu făcut om. Ce se întâmplă cu dumnezeirea lui Iisus? O ascunde, nu și-o manifestă, se face ca unul dintre noi, fără păcat. Se naște ca ultimul dintre oameni (Luca 2, 7), trăiește ca un om smerit: „Vulpile

au vizuini, iar păsările cerului au cuiburi, însă Fiul Omului nu are unde să-și plece capul” - spune la un moment dat Hristos despre Sine și moare ca ultimul dintre oameni, prin moartea cea mai de rușine din vremea aceea, răstignirea pe Cruce. Giovanni Papini în cartea sa *Viața lui Iisus* exprimă într-un limbaj atât de inspirat, de poetic smerenia Domnului Hristos în coborârea Sa mântuitoare până la noi.

Cât de smeriți mai suntem noi cei de astăzi, cât de mult de mai asemănăm noi cu Hristos? Nu dorim noi să ieșim mereu în evidență, să ne impunem în fața celorlalți? Să se vorbească despre noi?

Cum dorim să sărbătorim noi Nașterea Domnului? Cum o simțim și o trăim noi? Cum ne pregătim pentru această sărbătoare? Ce-i oferim noi oamenii lui Dumnezeu? Ce le oferim celor dragi ai noștri? Știm ce ne-a oferit Dumnezeu nouă. Ni L-a dăruit pe Însuși Fiul Său, care a venit în lume să ne mântuiască. De aceea, sărbătoarea Nașterii Domnului este un prilej să reflectăm mai serios

asupra stării noastre sufletești. Unde ne aflăm în acest schimb de daruri în care ne-a așezat Dumnezeu pe noi?

Este foarte interesant că mulți și-ar dori atâtea lucruri de la Dumnezeu, mai puțin darurile spirituale pe care El dorește să ni le ofere. Se pare că mulți dintre noi alergăm doar după cele materiale. Cu toate acestea, Nașterea Mântuitorului cere un răspuns. Anunțați de înger, păstorii vin degrabă, să vadă minunea întrupării Fiului lui Dumnezeu. Ei găsesc pe Fecioara Maria, pe Dreptul Iosif și Pruncul culcat într-o iesle. Cutremurați de măreția tainei, păstorii privesc uimiți și cu sfială la Pruncul din iesle. O naștere asemănătoare nu mai avusese loc și nici nu va mai fi alta pe pământ. „Și s-au întors păstorii slăvind și laudând pe Dumnezeu pentru toate câte le-au auzit și le-au văzut...” (Luca 2, 20).

Vă propun și dumneavoastră să încercați să fiți martorii acestui eveniment minunat și cutremurați de măreția tainei să vestiți în lume bunățile lui Dumnezeu.

Membrii Asociației „Calea Mântuirii” despre experiențele personale legate de praznicul Nașterii Domnului

Membrii Asociației parohiale „Calea Mântuirii” s-au exprimat de mai multe ori, în legătură cu semnificația unor sărbători sau cu aceea a unor învățături de credință ale Bisericii sau cu cele legate de viața duhovnicească a Bisericii, aflate în legătură directă cu viața credincioșilor. Iată, și de această dată, au dorit să împărtășească gânduri și trăiri în legătură cu semnificația sărbătorii Nașterii Domnului sau Crăciunul, pentru a rememora importanța praznicului, dar, poate, și pentru a-i îndemna și pe alți credincioși să reflecteze asupra acestei sărbători și să extragă din ea raze de lumină și de bucurie pentru viața lor creștinească.

Ardeu Lucian: Sărbătoarea Crăciunului a fost și este pentru mine o adevărată fascinație. Copil fiind, așa am perceput-o. De imaginea Crăciunului ține prezența magilor, care călăuziți fiind de o stea, au ajuns la peștera Betleemului, unde se afla Pruncul Iisus și Maica Sa. Ei au intra în peșteră și I-au adus Pruncului Iisus daruri: aur, tămâie și smirnă. De atunci creștinii, în frunte cu copiii au călătorit în mod tainic spre Betleem, pentru a-L întâlni pe Cel Născut acolo și apoi, au pornit să aducă tuturor vestea Nașterii lui Iisus. Eu simt Crăciunul ca pe cea mai mare minune, pe care a făcut-o Dumnezeu pentru omenire. Nu numai Învierea Domnului este o mare minune, ci și Nașterea Fiului lui Dumnezeu, în chip de om, este o mare minune.

Copiii de odinioară trăiau mult mai intens fascinația tainică a Crăciunului, trăiau mult mai viu taina Crăciunului față de cei de astăzi. De aceea, cred, că părinții de astăzi ar trebui să-i ajute pe copii, să simtă și ei tot mai mult semnificațiile pline de bucurie ale Crăciunului.

Băbău Florin: În preajma marii sărbători creștine a Nașterii Domnului conștientizăm tot mai mult, că o mulțime de probleme am avut de rezolvat în cursul acestui an; pe de altă parte, a venit toamna cu manifestările ei astronomice: aspectul întunecat, mohorât al vremii, mai rece și multă umezeală, ceea ce creează o stare de disconfort interior și exterior. Dar, treptat, se apropie Crăciunul, care deschide noi perspective pentru oameni și care este asemenea unei învieri a sufletului uman. Așadar, Crăciunul ne apare ca o mare lumină, un fel de gură de aur, care ne cuprinde pe toți. De aceea, de-abia îl așteptăm, cu multă speranță.

Această sărbătoare declanșează în fiecare dintre noi, revărsarea sau redescoperirea trăirilor personale de odinioară legate de acest praznic, și prin care suntem legați de toți strămoșii noștri, care și ei au fost părtași ai aceleiași trăiri a Crăciunului. Dar, de fiecare dată, această sărbătoare înseamnă și o noutate reală pentru noi astăzi. De fapt, și în aceasta constă sensul Crăciunului: ne leagă pe cei de astăzi de generațiile trecute, dar, totodată, ne provoacă și pe noi să fim la înălțimea celebrării acestui eveniment al mântuirii noastre, care înseamnă Întruparea în istorie a Fiului lui Dumnezeu.

Crăciunul poate fi definit și ca un fel de licărit de speranță ce se aprinde acum și aici în sufletele noastre.

Bica Florin: Sărbătoarea Crăciunului este asemenea unui popas spiritual, care ne invită să ne împărtășim din darurile pe care le oferă tuturor oamenilor. Este sărbătoarea bucuriei și a recunoștinței pe care oamenii sunt datori față de Dumnezeu, pentru marea Lui iubire față de întreg neamul omenesc, prin trimiterea în lume a Fiului Său iubit. Această sărbătoare este una a comuniunii și a familiei binecuvântate. De aceea, dorim să fim împreună de Crăciun, cu toți cei dragi, pentru a spori și în felul acesta bucuria și lumina de sărbătoare.

Aici, cred că se află și bucuria transiterii în lume a veștii Nașterii Pruncului Iisus, prin faptul, că pornim să colindăm, să aducem tuturor bucuria eliberării de moarte a oamenilor, prin venirea în lume a lui Mesia. Deci, pe scurt: bucurie, comuniune, familie și speranță învățăm din mesajul acestui praznic.

Dărăban Ovidiu: Sărbătoarea Nașterii Domnului este cel mai drag praznic sufletului meu. Pentru mine este un moment de mare bucurie, de nădejde, de apropiere de cei dragi, un bun prilej de renaștere spirituală și de reflectare asupra adevăratului sens al vieții. Se naște Hristos, Mântuitorul lumii, împăcarea omului cu Dumnezeu. De asemenea, sărbătoarea Nașterii Domnului înseamnă venirea lui Mesia pe pământ spre a mântui lumea și a ne elibera de păcat. Acest praznic împărațesc trebuie așteptat cu multă căldură a inimii, cu disponibilitatea de a primi mesajul lui.

Hațegan Ovidiu: Nașterea Domnului înseamnă pentru mine un eveniment al marii bucurii personale și familiale, așteptat pe parcursul unui an întreg. Crăciunul este o adevărată fericire pe care o văd și o simt în ochii familiei mele reunite la masa de sărbătoare, după ce mai întâi, am gustat din bucuria și fericirea de a trăi taina praznicului la Sfânta Liturghie de Nașterea Domnului din Biserică, de unde, apoi, se transferă și în familie.

Este acea vrajă pe care o simt în emoția și bucuria copilului nostru, când la noi în casă vine Moș Crăciun. Atmosfera Crăciunului se trăiește de către fiecare creștin, în opinia mea, în mod anticipat, când în perioada premergătoare sărbătorii lumea începe să fie cuprinsă de vraja sărbătorilor ce vor veni... Pe măsură ce se apropie Crăciunul, se începe pregătirea mâncărilor tradiționale,

care și ea exprimă bucuria sărbătorii. Apoi, împodobirea bradului, mersul cu colindatul la rudeni și prieteni, pentru ca apoi, să se simtă voioșia oamenilor aflați în euforia sărbătorii. Culminarea celebrării praznicului Crăciunului are loc la biserică, unde, în aceste zile de praznic, familiile cu mic cu mare merg, spre a se încălca sufletește din participarea la iubirea lui Dumnezeu revărsată peste lume prin Nașterea Pruncului Iisus și trăită sau experimentată în cadrul Sfintei Liturghii.

Cu alte cuvinte, simt că bucuria, pacea și speranța, ce vin de la Betleem, inundă lumea cu farmecul și vraja Crăciunului.

Popovici Bogdan: Pentru mine Crăciunul este începutul speranței pe care Dumnezeu a dăruit-o lumii, când a hotărât să-L trimită în lume pe Fiul Său în chip de om. Dacă ne gândim la faptul, că oamenii se aflau într-o mare criză religioasă, morală, socială etc. până la venirea în lume a lui Mesia, odată cu venirea Sa în lume se naște un nou veac, o nouă lume, lumea de după Hristos, în care ne aflăm și noi cei de astăzi. Dacă lumea de până la venirea în lume a Pruncului Iisus era o lume a păcatului, a răului și a morții, odată cu venirea lui Iisus apare lumea reînnoită, salvată de la moarte și cu perspectiva vieții veșnice. De fapt, acest fapt îl celebrăm noi la Crăciun.

Cu alte cuvinte, Crăciunul reprezintă începutul unei lumi noi, în care suntem integrați și noi. Dar, nici o clipă nu trebuie să uităm faptul că evenimentul Crăciunului se va finaliza și va rodi în Învierea Celui născut în Betleem, și, odată cu El, suntem ridicați și noi oamenii prin Învierea Sa. Despre această legătură dintre Nașterea Pruncului Iisus, Pătimirile, Moartea și Învierea Sa ne vorbesc și colindele pe care le ascultăm cu atâta bucurie.

Prodan Daniel: Pentru mine sărbătoarea Nașterii Domnului sau Crăciunul înseamnă prilejul pe care ni-l oferă aceasta, de a pune într-o legătură foarte strânsă ceea ce înseamnă pentru om: Credința, Tradiția, Familia. Darul credinței înseamnă primirea acestei puteri prin care ni se arată dragostea lui Dumnezeu față de lume, și, în mod cu totul deosebit, manifestată aceasta în iesirea din Betleem, prin Pruncul Iisus născut acolo. Prin Tradiția creștină vie, toți credincioșii sunt beneficiarii acestei iubiri nemărginite a lui Dumnezeu, transmisă din generație în generație până

astăzi. Dar, trăirea concretă a ceea ce s-a petrecut la Betleem are loc la nivel personal și comunitar. Adică simțirea ei în sufletul fiecărui om, precum și trăirea ei în familia creștină și în comunitatea mai extinsă a Bisericii. În aceasta constă fascinația, lumina și frumusețea Crăciunului.

Săplăcan Sorin: Nașterea Domnului trebuie înțeleasă de fiecare creștin, ca retrăire a venirii în lume a Mântuitorului întregii omeniri. Această venire în lume a Sa sub chipul unui Prunc nevinovat a avut loc în Peștera Betleemului.

În plan personal, fiecare creștin devine părtaș al acestui eveniment, în măsura în care a întreprins efortul duhovnicesc în perioada Postului Nașterii Domnului, prin rugăciune, post și săvârșirea faptelor bune, ca pregătire pentru marele praznic al Crăciunului. Bucuria și darurile sărbătorii se trăiesc de fiecare creștin în parte, dar, și în comunitatea mai largă a Bisericii.

Încununarea trăirii personale a Nașterii Domnului are loc prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului în ziua de praznic, când, cu adevărat Iisus Hristos Se sălășluiește în interiorul profund al credinciosului, în peștera sufletului său și intrând în comuniunea doxologică a îngerilor, păstorilor și magilor.

Schneider Florin: Nașterea Domnului este sărbătoarea marii bucurii pentru întreaga omenire. Este o vreme a lui Dumnezeu, Care arată marea Sa iubire pentru noi oamenii. Evenimentul acesta poate fi un moment al vindecării și al reînnoirii sufletești.

Pentru mulți, însă, Crăciunul este un moment al întristării. Nu au bani pentru a cumpăra cadouri pentru copii, familie și prieteni. Mulți sunt întristați de Crăciun când se gândesc la cei dragi, care nu vor putea să vină acasă de sărbători, din diferite motive. Mesele îmbelșugate pot fi doar o dorință și nu o realitate pentru alții.

Totuși, putem fi cu adevărat fericiți de Crăciun! Indiferent de starea materială în care ne-am afla, bucuria și fericirea noastră se bazează pe faptul, că în Iisus Hristos am fost făcuți fii iubiți ai lui Dumnezeu. Privește, Crăciunul, într-un mod nou, Anul acesta! Aceste zile de sărbătoare sunt o ocazie excepțională de a-L invita pe Pruncul Iisus în inima ta, iar în acest fel vei avea un „Crăciun fericit”!

Bucuria și pacea lui Iisus te vor însoți pe tot parcursul anului ce vine.

Ștefu Simi: Pentru mine sărbătoarea Crăciunului este un popas copleșitor din punct de vedere spiritual. Este evenimentul care ne face contemporani cu evenimentul petrecut acum mai bine de 2000 de ani, când cerul coboară pe pământ, prin trimiterea în lume a Fiului lui Dumnezeu, sub chipul unui Prunc nevinovat. Pentru a spune pe scurt, Crăciunul înseamnă: mântuire, iubire, bunătate, familie, prietenie. Cu alte cuvinte, această sărbătoare înseamnă tot ceea ce este mai frumos, mai nobil și mai necesar pentru viața oamenilor.

A consemnat:
Pr. Ioan TULCAN

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.